

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:9

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groshuis, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr H. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 30000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f1.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur: DUITSCHE KAMPWEG 10, WOLFREZEN.

INHOUD: Uit de Schrift: Stilzwijgen (Lec. 10:30). — Kerkelijk Leven: Rapport Diaconale Steunregeling. Inlichting uit de Classis Dordrecht. Dwangvoorstelling. Leden en lasten der anonimiteit. — Uit de Buitenl. Kerken: Het Common Prayer Book in het Engelsche Parlement. — Persoonlijk: Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Stilzwijgen.

Doch Aäron zweeg stil.
Lec. 10:30.

Aäron zwijgt.
Het is na het sterven van zijn zoon, waarover we verleden week dachten.

God deed het hem zeggen door Mozes: Dit is het, wat de Heere gesproken heeft: in degenen, die tot Mij naderen zal ik geheiligd worden.

Zijn kinderen zijn dood nu.

God heeft ze zelf door Zijn hemelvuur gedood.

Daar staat een man, een vader bij de verkoolden lijken van zijn kinderen, en wanneer hij zou doen, wat hij als vader zou willen doen, dan zou hij 't uitschreeuwen. Dan zou hij schreeuwen tegen zijn lot, schreeuwen tegen Gods oordeel, schreeuwen over voorbijgegangene dagen van opvoeding en leiding voor zijn kinderen. De man, de vader Aäron zou willen schreeuwen als met de stem van een gewond dier, een gebroken klank, die enkel gevoel, geen gedachte vertolkt.

Maar de vader is niet alleen hier.

Aäron is ook priester.
En de hoogepriester Gods staat hier, en hij aanschouwt het oordeel van zijn God over twee ongehoorzame menschenkinderen.

Overtreding van het heilig gebod Gods kan niet straffeloos geschieden. De priester aanschouwt het. Daar staat de priester des Allerhoogsten. Hij had moeten spreken in juichende klanken van Gods rechtvaardigheid en Gods goedheid, die zó ten aanschouwe van al Zijn volk Zijn Recht handhaaft, en die niets toegest aan de eigenwilligheid van de menschen. De Hoogepriester had een dichter moeten worden, die in het klinkend loflied God verhoert, omdat Hij volmaakt rechtvaardig en goed is, ook in Zijn oordeel.

Maar de hoogepriester wordt geen zanger.

Hij zwijgt.

Want de priester is de vader.
En de vader is de priester.
Het worstelt tusschen die twee.
En als de vader roepen wil van smart legt de priester hem het zwijgen op; en als de priester God wil prijzen belet de vader hem te spreken.

„Doch Aäron zweeg stil.”

De mensch Aäron zwijgt.

Dat is dan 't einde.

O ge kunt het wellicht verstaan, dat zwijgen? Hoe dikwijls is het niet geweest in uw leven, dat opeens ge uw stem opheft om te klagen over de slagen, die uw God op u deed neerkomen? Het is ook zoo moeilijk niet uit te roepen van smart... Ge zijt mensch.

Maar daar is het andere.

Ge weet zoo goed, dat God niet slaat uit lust tot plagen. Ge weet zoo goed, dat Hij, die Zijn eigen Zoon voor u overgaf, toch zeker niet dulden zal, dat er iets anders u overkomt, dan wat goed voor u is. Ge weet, dat zelfs in uw pijn de liefdevolle hand uws Vaders bezig is, om u te genezen en te leeren. En in het oordeel over geslagenen zal Gods recht steeds schitteren en heerlijk worden.

Ge weet dat.

En ge moest gaan zingen, priester, die ge zijt.

Maar het wil niet...

Ge zijt mensch óók.

En uit die worsteling van mensch en priester

wordt dan geboren het uur van de stille overgave:
Doch gij, mijn ziel, het ga zoo 't wil
Stel u gerust.... zwijg Gode stil.

J. W.

KERKELIJK LEVEN.

Rapport Diaconale Steunregeling.

Bijna vloeide ons reeds een paar maal de vraag in de pen, waar toch het bovengenoemde rapport zich schuil hield.

Een tijd geleden vernamen we reeds dat het gereed was.

Later lasen we een beschouwing daarover in een van onze kerkelijke bladen.

Maar nog altoos hadden wij het niet ontvangen.

Wij hebben er geen behoefte aan nader te onderzoeken, welke lotgevallen dit rapport onderging. Het is er.

En dat is voor ons genoeg.

Wel mag echter nogmaals de wenschelijkheid uitgesproken, dat een rapport, zoodra het klaar is, ook wordt gedistribueerd, opdat de kerken er tijdig kennis van kunnen nemen en ook de gemeentelieden door middel van de pers ervan op de hoogte worden gesteld.

Men loopt gevaar, dat, gelijk bij een rapport, dat veel vroeger inkwam, het voorstel wordt gedaan om het op de e.k. Synode niet in behandeling te nemen, wijl de kerkeraden (het niet grondig genoeg hebben kunnen bestudeeren).

Ten opzichte van dit rapport zou men er zich nog op kunnen beroepen, dat het midden in de vacantie op de kerkeradestafel werd gelegd en de kerkeradsvergaderingen vooral in de grotere steden dan niet voltallig plegen te zijn, soms ook met meer tusschenruimte dan in den gewonen tijd des jaars worden gehouden en sommige kerkeraden zelfs den regel volgen om dan geen gewichtige zaken aan de orde te stellen.

Wij hopen niet, dat het onderhavige rapport dit lot wedervaren zal.

Want als men zich ditmaal streng zou houden aan den gebruikelijken termijn, dan zou er al heel weinig op den Synodalen disch komen.

Tijdstel zou het wachtwoord worden.

En dat is allesbehalve wenschelijk.

Wat den termijn van het rondzenden der rapporten aangaat, zal men wat door de vingers moeten zien.

De kracht van het „do it now” worde ook door de kerken gevoeld.

Trouwens, het rapport, dat we thans bespreken, is alleszins geschikt voor spoedige afhandeling.

Niet, dat het van belang onthloot is.

Integendeel.

Het betreft hier een van de teederste zaken in ons kerkelijk leven, de verzorging der armen.

Onze kerken — het mag tot haar eer worden getuigd — doen hierin blijken, dat iets van de ontfermingen van Christus ook in haar woont.

Een onlangs gepubliceerde statistiek, welke cijfers bevatte nopens de diaconale ondersteuning in enkele groote gemeenten, toonde aan dat onze Gereformeerde Kerken daarin verreweg aan de spits staan.

En het getuigde van trouwe zorg, dat de vraag oprees, of er geen onderlinge steunregeling ten opzichte hiervan in onze kerken noodig is.

De Synode droeg aan drie Deputaten n.l. Mr A. J. L. van Beeck Calkoen, Prof. Dr F. W. Groshuis en Dr J. P. Klarhammer op „te onderzoeken of een onderlinge steunregeling der kerken ten opzichte van hare diaconale armenzorg noodig is en zoo ja, op welke wijze die het best kan getroffen worden”.

In dit rapport, dat volledig heet: „Rapport inzake onderlinge steunregeling der kerken ten opzichte van hare diaconale armverzorging”, bieden genoemde Deputaten het resultaat van hun onderzoek aan.

Het rapport is een voorbeeld van korthed. Het beslaat weinig meer dan 5 bladzijden.

Het is bijzonder helder geschreven.

Zoodoende vraagt het geen ingespannen bestudeering.

Met het oog daarop zeiden we dan ook, dat het zich voor spoedige afdoening zeer wel leent.

Of bedoelde steunregeling noodig is?

Deputaten hebben dit punt zeer terecht slechts van den praktischen kant bezien.

Zij trachtten er zich van te vergewissen „of de praktijk van de diaconale armverzorging in onze kerken een genoegzaam aantal gevallen heeft opgeleverd, waaruit zou blijken, dat er kerken zijn, die voor de verzorging van hare armen den steun van alle andere kerken behoeven”.

Zulke gevallen nu zijn hun, ondanks hun nasporingen, niet bekend geworden.

Alleen uit de Drentsche venen kwamen circulaire, welke tot alle kerken werden gericht.

Overigens kwam het circulaire-euvel niet voor. Hier en daar bestaat een classieale regeling.

Gelderland stuurde aan op een „provinciale” regeling.

Maar het bleek niet, dat eenige kerk buiten het ressort van de classis hulp behoefde te zoeken. Dit is stellig een gunstig teeken.

Nu hadden Deputaten kunnen volstaan met te rapporteeren: een onderlinge steunregeling voor alle kerken heeft haar noodzakelijkheid in de praktijk nog niet bewezen.

Derhalve vervalt de tweede vraag, door de Synode van Utrecht gesteld.

Wij onthouden ons van nader advies.

Zij schrokken evenwel voor „overtollige goede werken” niet terug.

Dit kan niet anders dan geprezen worden.

Klaarblijkelijk is het hun bedoeling, dat de onderlinge steunregeling officieel in kerkelijke banen zal worden geleid.

Zij wenschen, dat de Synode dit zal vaststellen. Dit dunkt ons zeer juist gezien.

Zij stippelden de lijnen uit, waarlangs de onderlinge steun het best kan worden geregeld.

Wij kunnen dit niet beter weergeven dan met hun eigen woorden:

1o, dat elke kerk zich heeft te houden aan de lastgeving van Christus en Zijne Apostelen, zóals die ook door onze Gereformeerde Kerken is verstaan, (o.a. blijkens het bevestigingsformulier); dat hare Diakenen allereerst hebben toe te zien om de gaven, die voor de armen gegeven worden, niet te besteden dan waar die noodig zijn, maar dat zij dan ook haar armen met genoegzame hulp hebben bij te staan.

2o, dat de kerken ten deze op elkander hebben toe te zien, met name door op haar Classicals vergaderingen met ernst de vraag aan te binden, die naar art. 41 K. O. aan elke kerk in het bijzonder moet worden gedaan: „of de armen... bezorgd worden”, en ten andere door bij de kerkvisitatie instintueel te doen informeeren naar de bezorging der armen. Dit is niet alleen gewenscht om de kerken haar roeping in te scherpen, maar in dit verband bovendien hierom zoo noodig omdat elke hulpverlening, die het besef van eigen roeping zou verzwakken, tegen Gods ordening ingaat en dus onvermijdelijk uitloopt op schade voor de armenverzorging zelf, waarvan tenslotte de armen — om wie het juist gaat — het slachtoffer worden.

3o, is daarom van te voren veroordeeld elke wijze van hulpverlening, die er toe zou leiden de voor alle armen benodigde gelden op een of andere manier — hoe dan ook — om te slaan over alle kerken. Tegen zoodanig communisme hebben onze kerken op haar hoede te zijn. En al zou een kerk meer aan hare armen hebben uit te keeren dan andere kerken, dan moet zij dit niet als een last beschouwen, maar veelmeer als een voorrecht, dat zij niet heeft los te laten, ook al komt het op buitengewone offers te staan. Hier geldt nog te meer het beginsel, dat onze Kerkenordering in art. 83 uitspreekt met betrek-